HET VERSTOORDE SINTERKLAASFEEST

:: JOB STEYNEN ::

Ongeduldig wachtten de kinderen, alle klassen bij elkaar, in 't gymnastieklokaal, dat met banken en stoelen was volgezet voor deze gelegenheid. Sinterklaas was om stipt negen uur besteld, en het was er nu al bijna een kwartier over. De kinderen hadden onder de leiding van een meester, die muzikaal was, al wat liedjes gezongen, „Zie, de maan schijnt door de boomen", en „Zie, ginds komt de stoomboot uit Spanje weer aan", maar het gaf niks niemendal, Sinterklaas verscheen niet.

Kwart over negen. En een kwartier is een heele tijd als je wacht. De onderwijzers beraadslaagden in een zijvertrek. Het schoolhoofd schudde het hoofd. . . . . „ 'n Vervelende boel," bromde hij, — „stel je voor, dat hij heelemaal niet komt, wat moet je met de kinderen beginnen" . . . .

„Laten we hem 'n boodschap sturen." opperde een onderwijzer.

„Dat wou ik ook wel, maar de kerel woont heelemaal aan het andere eind van de stad. . . . Eer je daar bent". . .

„Ik weer er iets op," zei er een. „telefoneert u aan mijnheer Schaarbeek, het hoofd van de school daar in de buurt, of hij even wil laten hooren of de man naar ons toe is."

„Dat was niet kwaad," meende de hoofdonderwijzer. En zijn jas aanschietend, liep hij even over naar den sigarenwinkel om daar te telefoneeren.

Al heel spoedig was hij terug.

„Hij schijnt vlak bij de school te wonen," deelde hij den anderen onderwijzers mee, „ze zullen er even heen loopen, en naar den sigarenwinkel den uitslag telefoneeren; die komen het dan hier even zeggen. Binnen het kwartier kunnen we zekerheid hebben." . . . .

'n Kwartier is lang; het eerste kwartier wachten was al erg geweest, maar dit tweede bleek nog erger. Wel hield de muzikale onderwijzer de kinderen nog een tijdje aan het zingen, maar allengs begaf de jeugd het pleizier daarin; de gezichten rood, de oogen blinkend van opwinding, zoo zaten ze daar rusteloos heen en weer te schuiven op hun plaats, en meer en meer gaven ze blijken van ongeduld. Tusschen het al zachter en flauwer gezang in, werden uitroepen van ontevredenheid gehoord. De meester had een heel karwei om den troep oogenschijnlijk althans ordelijk te houden.

Het was nog even vóór halftien, als de man uit den sigarenwinkel met bescheid kwam. Met een gezicht, waarop een weinig leedvermaak te bespeuren was, vertelde hij:

„Mijnheer Schaarbeek heeft getelefoneerd, dat hij den concierge van zijn school uitgestuurd heeft om naar dien Sinterklaas te informeeren. Het is gebleken, dat de vent in zijn buurt, die toch ook al niet veel bijzonders is, als een ongunstig individu bekend staat, — als een „sjappie van den eersten rang," zoo drukte de concierge zich uit. Hij was naar zijn huis gegaan, en hoorde daar van 's mans vrouw, dat hij in „vol ornaat" en met zijn opvouwbaren staf dien morgen om kwart over acht was uitgereden; als hij er dus nog niet was, dan zou hij zeker wel zijn opgehouden onderweg" . . .

De onderwijzers keken elkaar eens aan. „Wat 'n toestand, wat 'n toestand," zeiden hun onthutste blikken.

„Hoe komen we aan den man?" vroeg er een.

„Jáá . . ." zei het hoofd, — „hoe kom je aan zoo'n man . . Hij heeft zich als Sinterklaas aangeboden, hè . . . . Hij had een ander schoolhoofd als referentie opgegeven, mijnheer Blommers, en dien heb ik naar hem gevraagd. Die zei, nou ja, dat het natuurlijk geen . . . . geen man van een aristocratische familie was, maar . . . . je mocht blij wezen dàt je iemand kreeg. Hij had wat . . . . eigenaardige manieren, maar als je hem maar flink aanpakte, zoodat hij z'n meerdere in je voelde, dan was hij heel wel bruikbaar. . . . . "

„Wij zitten er intusschen maar mee," concludeerde hij spijtig, — „we waren er vroeger nog beter aan toe, toen meester Egeman er nog was . . . . Dat was 'n aardige Sint. En wat 'n gemak. De kleeren trok hij hier aan. Alles legden we den dag van tevoren klaar. En het was proper ook, hè. Ons eigendom . . . maar wat moet je doen? Toen hij weggegaan is, was er niemand . . . "

De onderwijzers blikten wat verlegen; geen van allen had het dit jaar aangedurfd, den aardigen, geschikten Egeman te vervangen. En nóg . . . .

„Ik op mijn leeftijd heb daar niet veel lust meer in," begon het hoofd, „maar ik had wel gehoopt, dat er een van de andere heeren" . . En hij sloeg een aarzelenden blik om zich heen.

Maar als de nood op het hoogst is, is de redding nabij. Een heel lang broodmager jongmensch trad naar voren. Het was Randijk, de nieuwe onderwijzer van de eerste klas.

„Ik wil het wel probeeren," zei hij kordaat, „als er niemand op tegen is," voegde hij erbij, met een zenuwachtigen, wat schuwen blik naar de oudere collega's.

„Neen, graag, graag," riepen allen. — „Had het maar eerder gezegd, dat je ervoor te vinden was," zei het schoolhoofd, „we waardeeren het allemaal, dat je het doen wilt. Dan moeten we maar vlug opschieten ook. Kom dan maar mee."

En hij ging Randijk voor naar een soort van leermiddelenmagazijntje, dat ernaast lag, de zoogenaamde rommelkamer. Daar ontsloot hij een lade, trok de bullen te voorschijn.

Randijk, eigenlijk wat spijtig over zijn uit louter hulpvaardigheid gedaan aanbod — hoe moest hij, schuchter als hij was, het met de kinderen tot een goed eind brengen? — begon schichtig en aarzelend de kleedingstukken te bevoelen en te bezien. Hij woelde met zijn nerveuze handen alles doorelkaar, en het schoolhoofd moest hem behulpzaam zijn.

„Als hij je maar niet te kort is, Egeman was veel kleiner dan u," zei hij, terwijl hij een purperen rok aangaf. Randijk stapte erin, en bond hem met de banden om het middel. Heele einden van zijn kamgaren broekspijpen kwamen eruit.

„Sla je broek wat om," raadde het hoofd. En zoo deed Randijk: nu kwamen alleen een paar eindjes van zijn grijze sokken en zijn bottines eronder uit. Haastig wierp zijn helper hem het witte koorhemd over het hoofd, knoopte de bandjes aan den hals vast, dan hing hij hem de paarse stool om. Tot zoo ver ging alles van een leien dakje: maar de baard gaf meer moeilijkheden. Er waren er twee bij de uitrusting. „Één voor het verlies," gekte het schoolhoofd. Randijk paste ze een voor een, en koos na eenig weifelen den diksten en pluizerigsten uit. Daarna werd de bordpapieren mijter op het kleine hoofd gedrukt tot in den nek. Wijde witte handschoenen werden aangeschoven. Een verguld houten staf voltooide zijn equipement.

„Ziezoo, hij is d'er," deed het schoolhoofd tevreden. „Kom maar mee. Dan zullen we in het voorbijgaan den zak met presentjes in de spreekkamer gaan afhalen. — U moet je stem wat veranderen, dan zullen ze u wel niet herkennen. En u moet vooral niet lachen."

Maar terwijl hij dat zei, schoot hij, de ernstige man, zelf in een lach bij den aanblik van dezen Sint. Roerloos stond die, onbehaaglijk stijf in de zonderlinge kleeren, de mijter hing wat opzij, de witte wattenbaard week ettelijke centimeters van de kin af, zoodat je wel je hand er tusschen steken kon; de grijze sokkenranden en bottines maakten 'n allesbehalven plechtigen indruk, en de gansche verschijning was van een pooverheid en hulpeloosheid zonder voorbeeld. Maar de hoofdonderwijzer hielp een en ander wat terecht en fatsoeneerde het geheel tot het toonbaar was.

Toen de Sint den zak lekkernijen in de spreekkamer had afgehaald, werd hij door het hoofd van de school het gymnastieklokaal binnengeleid. Het was kwart voor tienen gepasseerd, toen dit gebeurde. Een gejubel steeg op uit den kindertroep, toen de goede Sint verscheen. Allen stonden recht overeind, de teleurstelling van het lange wachten was vergeten, met gloeiend roode gezichtjes juichten de kinderen den goeden heilige toe. Hoog hief de muzikale meester

De postduiven worden uit hun kooien in het uitgespannen net gelaten.

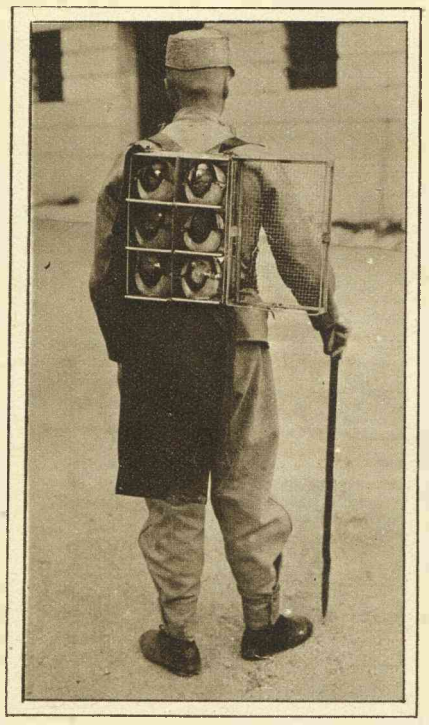
Postduiven in den Wereldoorlog.

De moderne strategie heeft misschien in geen opzicht zoo beslissende veranderingen ondergaan, als wat het overbrengen van dienstberichten betreft. De laatste resultaten van wetenschap en techniek heeft men erop toegepast en de verbindingen tusschen de zelfstandige legeronderdeelen worden zelfs op de verste afstanden onderhouden met een vlugheid en zekerheid, die men nog tien jaar geleden voor onmogelijk zou hebben gehouden.

Alle hoogere commando's aan en achter het front staan onderling evenals met het etapengebied en het vaderland, door telegraaf- en telefoonleidingen in onafgebroken verbinding; tusschen voorposten en patrouilles eenerzijds en de regimenten anderzijds zorgen telefoonleidingen en radiotelegrafische toestellen voor een gemakkelijke communicatie, zoodat de enkele afdeelingen van een strijdend leger ondanks de ontzaglijke frontlengte steeds met elkaar in contact kunnen blijven. Niettegenstaande een zoo uitgebreide toepassing van de meest moderne techniek blijft echter voor het aloude middel van communicatie, de duivenpost, altijd ruimschoots plaats over. Welk eigenaardig zintuig het is, dat de duiven — dikwijls op honderden kilometers afstand — naar hun eigen duiventil terugbrengt, of het hun scherp ziensvermogen, hun geheugen of wel een geheimzinnig oriënteeringsvermogen is, daarover heeft de wetenschap haar laatste woord nog niet gesproken. Zeker is, dat de mensch ten allen tijde en in alle landen van dit vermogen nut heeft weten te trekken. Vooral op bergachtig terrein, waar de legers van elke andere communicatie verstoken zijn en waar zelfs de draadlooze telegrafie niet altijd beschikbaar is, is de postduif een vlugge, betrouwbare bode, om aan bevestigde stellingen belangrijke opmerkingen mede te deelen. Als het vijandelijk vuur alle telegraaf en telefoonleidingen verbroken heeft en ook de draadlooze telegrafie geen dienst kan doen, levert de duivenpost het laatste middel van communicatie tusschen enkele commando's. Als het trommelvuur alle verbindingen naar achteren onmogelijk maakt, kan men met postduiven niet alleen belangrijke berichten, maar ook gewichtige documenten: foto's, plattegronden, enz. overbrengen. Voor dit doel zijn aan verscheidene punten van het front onderaardsche schuilplaatsen voor postduiven aangebracht, waar de dieren tegen het vijandelijke vuur gevrijwaard zijn. Het over te brengen rapport wordt — eventueel in fotografische reproductie — in een allerkleinste aluminiumcapsule gestoken, die daarna aan het lichaam van het diertje wordt vastgegespt. Aan de plaats van bestemming wordt de verkleinde foto weer op normale afmetingen vergroot. Op dezelfde manier kunnen ook fotografische afbeeldingen overgebracht worden.

De gemiddelde vracht van een postduif bedraagt 2.10 tot 3.60 gram, maar kan tot 10 gram verhoogd worden. — De duiven worden in nauwe kooien meegenomen: zoo dikwijls als mogelijk is, laat men ze toch eruit en houdt ze dan onder een net, dat op den grond uitgebreid en met steenen bezwaard wordt. — Vooral op het bergachtige Oostenrijksch-Italiaansche oorlogstooneel is de postduif van het grootste nut.

De vliegsnelheid van de postduif kan 100 kilometer bereiken, maar bedraagt gemiddeld slechts 50—55 kilometer; de door oudere dieren doorvlogen afstanden kunnen 1000 kilometer en meer bedragen.

Een Oostenrijksch soldaat op weg met zes postduiven in hun nauwe kooien.

De postduiven worden in hun nauwe kooien gezet.

De postduiven worden opgelaten.